

24.11.2006

Onnistuneen integroinnin avaimet suomalaisittain

Kuten tiedämme, Suomi pystyy välttämään ne ongelmat, joita kaikki muut Euroopan kansakunnat ovat monikulttuuristumisen myötä kohdanneet. Sellaiset kuin maahanmuuttajien massatyöttömyys, kaupungeja terrorisoivat etnorikollisjengit ja muusta yhteiskunnasta eristäytyvät getot. Vaikka Suomessakin 60-80 prosenttia somaleista, afgaaneista, albaaneista, irakilaisista ja iranilaisista on työttömänä,¹ ja vaikka maahanmuuttajien tekemien rikosten suhteellinen osuus kaikesta rikollisuudesta kasvaa joka vuosi nopeammin kuin maahanmuuttajien osuus väestöstä,² ja vaikka kantaväestön pako monikulttuurisista laboratoriolähiöistä on jo alkanut,³ tämä ei suinkaan tarkoita, etteivätkö kaikki nämä ongelmat ratkeaisi, kunhan maahan saapuu runsain mitoin lisää maahanmuuttajia, mieluusti juuri Somaliasta, Afganistanista, Kosovosta, Irakista ja Iranista.

Suomi pystyy välttämään ongelmat, koska me osaamme kotouttaa ja integroida. Osaamme antaa maahanmuuttajille eväät osaamispotentiaalinsa täysimittaiseen realisointiin.

Maahanmuuttajalasten on huomattu olevan syrjäytymisvaarassa, koska he eivät opi riittävästi suomea.⁴ Se, että he eivät osaa suomea, johtuu suomalaisen (eli yleiseurooppalaisen) vastaanottojärjestelmän luonteesta. Kielenopetusta aikuisille maahantulijoille ei ole riittävästi. Asia ei tunnu tiedostavalla sektorilla kiinnostavan ketään, ehkä siksi, että suomen kielen voimaperäisellä (ja, hui hui, pakkoon perustuvalla) tuputtamisella pelätään vaarannettavan tulijoiden toiseus eli se, mitä edustamaan heidät tänne alunperin haluttiin. Heidän on pysyttävä ulkopuolisina kummajaisina, jotta edistyksellisimmät meistä voivat olla eettisiä suvaitsemalla heitä.

Koska kielenopetusta on liian vähän, ja koska siitä vähästäkin voi ilman sanktioita luistaa, suuri osa aikuisista maahanmuuttajista osaa suomea vain sen lyhyen oppimäärän, jonka kulttuurikeskus Caisan ja Pakolaisavun tiedostavat tädit heille opettavat ("sa ole rasisti", "Soomi tarvi paljo mahanutajat").

---

¹ http://www.mol.fi/mol/fi/99_pdf/fi/04_maahanmuutto/08_maahanmuuttotilastot/wulkyoll.pdf.

² Kts. "Keskustelua meillä ja naapurissa, osa 2".

³ Kts. "Väärissä paikoissa asuvista ihmisistä".

⁴ Kts. <http://www.yle.fi/aohjelmat/apiste/arkisto/id46989.html>, ja <http://lotta.yle.fi/rswebtre.nsf/sivut/uutisaihe?opendocument&pageid=Content119AA>.

Kynnys hakea töitä tai osallistua asuinympäristön aktiviteetteihin on ulkomaalaiselle aina melko korkea. Huonosti paikallista kieltä osaavalle se on erityisen korkea. Se nousee lähes sietämättömän korkeaksi, jos vallitsevan tulonsiirtojärjestelmän ansiosta työtä ei edes ole pakko tehdä, ja jos maahanmuuttajan ainoa paikallinen kontakti, tiedostava täti, pelottelee maahanmuuttajaa sillä, että kantaväestö kuluttaa kaiken aikansa ja tarmonsä ulkomaalaisten vihaamiseen, eikä kukaan varmasti anna maahanmuuttajalle töitä, vaikka tämä niitä hakisikin, koska suomalaiset työnantajat ovat rasisteja.

Tulokas ei siis käy töissä, missä hän voisi oppia suomea. Hänellä ei ole paikallisia siviilielämän kontaktejakaan, koska a) hän uskoo kaikkien vihaavan häntä, b) suomalaiset ovat erilaisia ja eriuskoisia kuin hän, ja hän tulee kulttuuripiiristä, jossa ei vielä ole keksitty, että erilaisuutta pitäisi suvaita tai kunnioittaa, c) hänen naapureinaan asuu vain muita maahanmuuttajia, ja sosiaaliset tarpeet tulevat tyydyttyiksi tällä tavoin. Hän puhuu lapsilleen vain omaa kieltään, eikä lapsillakaan ole suomalaiskontakteja, koska a) heidän kotitalossaan asuu vain muita maahanmuuttajia, ja b) vanhemmat eivät katso hyvällä, jos jälkikasvu seurustelee erilaisten, rasististen ja vääräuskoisten suomalaislasten kanssa. Tulokkaan vaimolla ja lapsilla saattaa olla aitoa pyrkimystä integroitua paikalliseen elämäntapaan, mutta koska tulokkaan kulttuurissa mies on herra, hidalgo ja perheen puhemies, vaimo ei saa ansaita rahaa, jos mieskään ei ansaitse, eivätkä lapset saa osata suomea, ellei isäkään osaa.

Lapsi tulee päiväkotiin, eikä osaa kunnolla suomea. Syrjäytyminen uhkaa. Viisaat ihmiset kokoavat komitean ja ehdottavat...

...tehostettua suomen kielen opetusta?

...suomen kielelle altistuksen lisäämistä päiväkotiajan ulkopuolella ja perheen omaan aktiivisuuteen nojautuen?

No ei nyt sentään.

Komitea ehdottaa omakielisen päiväkotihenkilökunnan palkkaamista maahanmuuttajalapsen tueksi.

Maallikolla raksuttaa taas hetken ajan tyhjää. Siis jos ongelma on, että lapsi ei osaa riittävän hyvin suomea, ja jos tämä riittämätön osaaminen johtuu liian vähäisestä altistumisesta suomen kielelle,

ratkeako ongelma sillä, että vähennetään altistumista entisestään palkkaamalla lapselle omakielinen tukihenkilö?

Tampereella ehdotusta perusteltiin sillä, että ”[o]man äidinkielen varhaista oppimista pidetään myös perustana suomen kielen omaksumiselle”. Näin varmasti onkin, mutta eivätkös lapset opi sen äidinkieltään kotona? Eikös ongelma ole juuri siinä, että he osaavat vain äidinkieltään mutta eivät suomea? Onko tässä tapahtunut sellainen omalaatuinen tulkinta, että koska a) oman äidinkielen hallinnan tiedetään auttavan vieraiden kielten oppimisessa, niin b) vieraiden kielten (tässä tapauksessa suomen) oppiminen muuttuu sitä helpommaksi, mitä yksipuolisemmin ja perusteellisemmin lapsi oppii äidinkieltään? Eli vaikka hän pelkkää äidinkieltään käyttäessään ei käytännössä opi lainkaan suomea, hänen potentiaalinsa oppia suomea sen kuin kasvaa. Oikeastaan tämä on konteksti huomioiden aika järkeenkäypä selitys (vaikka itse sanonkin): Ovathan kolmannen maailman maahanmuuttajatkin aiheuttamistaan kuluista ja muista harmeista huolimatta Valtava Rikkaus juuri siksi, että heissä piilee potentiaali. Se, realisoituuko tämä potentiaali koskaan missään, on argumentin kannalta sivuseikka.

Mieleen tulee perinteinen suomalainen pitkän matkan juoksutaktiikka ja toimittajien perinteinen tapa kuvata sitä selostuksessaan:

”Joukko lähtee matkaan. Meidän Matti jättäytyy joukon viimeiseksi. Erinomaiset tarkkailuasemat.”

...

”Tilanne on se, että puolet matkasta eli 5000 metriä on juostu. Meidän Matti on edelleen joukon hännillä, tällä hetkellä n. puoli kierrosta kärkeä jäljessä. Erinomaiset tarkkailuasemat.”

...

”Ja näin kärki saapuu maaliin. Meidän Matilla on vielä kaksi kierrosta juoksematta. Ei tullut sitä kirkkainta tällä kertaa, mutta Matti piti kaiken aikaa erinomaiset tarkkailuasemat. Taktisesti erittäin kypsä juoksu.”

Miten tällainen ratkaisuehdotus oikein syntyy?

Oman, pikaisen, teoriani mukaan taustalla on se sama postmodernin ajattelun pulma, joka tulee näkyville vaikkapa kehitysapua koskevassa keskustelussa. Keskustelumatriisiin on sisäänrakennettuna pysyvät uhrin ja pysyvät pahantekijät. Pysyviä uhreja ovat (suunnilleen tässä uhrisjärjestyksessä) kolmannen maailman asukkaat, naiset, homot ja lapset. Pahantekijöitä ovat ne, jotka edellisten poislukeminen jättää jäljelle. Pahinta, mitä kukaan voi tehdä, on uhrin

syyllyttäminen (tai mikään sellaiseksi tulkittavissa oleva) tai hänen uhriutensa vähätteleminen, tai pahantekijän syyllisyyden kyseenalaistaminen. Mikään todellinen ja käsinkosketeltava hankaluus, jota tällainen linja aiheuttaa uhrille, ei ole läheskään yhtä tärkeää kuin uhriuden pitäminen kristallinkirkkaana. Minkä vuoksi esimerkiksi sortoa valittava maahanmuuttaja on paljon parempi maahanmuuttaja kuin sellainen, joka ei valita sortoa ja joka näin ollen ei kannu kunnialla päähänsä jo ennalta ruuvattua uhrin kruunua. (Tästä syystä suvaitsevaisuuskampanjoiden mannekiineina ja toiseus-seminaarien alustajina ei koskaan nähdä ravintoloissaan painavia kiinalaisia ja nepalilaisia.)

Tiedetään, että vastikkeeton kehitysapu pikemminkin ylläpitää kuin ratkaisee kehitysmaiden ongelmia. Se passivoi paikallista väestöä ja tuotantoa, tuhoaa kotimaiselta tuotannolta markkinat ja antaa gepardisuikkadiktaattoreille⁵ mahdollisuuden käyttää entistä suuremman osan läänitystensä tuotoista aseisiin ja palatsiensa kultakoristeluihin. Pelkkä empiria kertoo, että kehitysmaihin kipatuista rahavuorista huolimatta esimerkiksi Afrikan ahdinko pahenee kaiken aikaa. Vaikka tämä tiedetään, kehitysapua vaaditaan lisättäväksi. Miksi? Siksi, että afrikkalaisille on varattu uhripositio ja meille syyllisyyspositio, ja uhri-syyllinen-asetelma edellyttää kompensatioita. Ja siksi, että vaatimalla afrikkalaisia kantamaan itse vastuuta itsestään me syyllistäisimme heitä, mikä taas ei käy, koska he ovat uhreja. Toisin sanoen se, että kehitysapu lisää rakenteellisella tavalla Afrikan ja afrikkalaisten pahoinvointia, on täysin yhdentekevää. *Thirst is nothing, image is everything.*

Maahanmuuttajien tehtävä on olla syrjäytymisvaarassa, syrjäntävaarassa ja muissa vaaroissa, jotta vähemmistövaltuutettu **Mikko Puumalaisella** olisi, mihin kohdistaa toimenpiteitä, **Johanna Maulalla**, mistä järjestää seminaaria, ja **Martin Scheininillä**, mihin ottaa ihmisoikeuslainopillisia kantoja. Ja tietysti, jotta **Minna Sirnön** olemassaololle olisi jokin perustelu. Kun maahanmuuttajalapsen uhkaavat huonon kielitaidon vuoksi syrjäytyä, tarvitaan komitea pohtimaan, miten syrjäytyminen estetään. Komitean on päätettävä jotain, koska muuten komitea osoittautuisi tehottomaksi. Varsinaiseen ongelmaan se kuitenkin ei voi puuttua, koska tällöin a) vastuutettaisiin (= syyllistettäisiin) maahanmuuttajia (= uhreja) ja b) myönnettäisiin, että toiseuden koskemattomuutta ja oikeutta omaan etnolingvistiseen identiteettiin korostava (ja siten integroitumisen mahdottomaksi tekevä) vastaanottopolitiikka on epäonnistunut.

Komitea olisi itse asiassa voinut ehdottaa aivan mitä hyvänsä, esim. promillerajan alentamista vesiliikenteessä. Se ei toki olisi mitenkään liittynyt asiaan, mutta se olisi ollut muodollisen

---

⁵ http://www.rotten.com/library/bio/dictators/mobutu-sese-seko/mobutu_map.jpg.

päämäärän, maahanmuuttajalasten syrjäytymättömyyden, kannalta paljon vähemmän vahingollinen kuin nyt ehdotettu toimintatapa. Omakielisten omahoitajien palkkaamisella, vaikka se heikentääkin lasten kielitaitoa entisestään, on kuitenkin useita hyötyjä: se ylläpitää ja pahentaa korjattavaa ongelmaa, mikä tulevaisuudessa lisää maahanmuuttajien uhriutta ja kantaväestön syyllisyyttä; se ylläpitää ja lisää tarvetta uusille syrjäytymiseen puuttuville komiteoille ja seminaareille; ja se on edistyksellinen sekä tiedostava toimenpide, koska se uusintaa toiseuden koskemattomuutta ja maahanmuuttajien oikeutta etnolingvistiseen identiteettiin. Mitä vähemmän maahanmuuttajat osaavat suomea, sitä vähemmän he integroituvat, ja sitä toisenlaisempia he ovat. Ja sitä rikkaampi yhteiskunta on.

Mutta kaikki eivät ole hulluja. Suurin osa ihmisistä vain ei ajattele näitä asioita, koska he luulevat, että on tärkeämpääkin ajateltavaa. Heille minä näitä juttujani toiveikkaana kirjoitan. Miettikää nyt vähän.

Mitä monikulttuurinen rikkaus oikeasti merkitsee suomalaisille kouluille ja päiväkodeille? Sitä, että jatkossa yksi maahanmuuttajalapsi vie kaksi päivähoitopaikkaa. Tilanteessa, jossa kunnat eivät muutenkaan meinaa selvittää päivähoitovelvoitteistaan, vaan lapsia joudutaan kускаamaan toiseen kaupunginosaan päiväkotiin. Sitä, että tilanteessa, jossa päiväkoteja lakkautetaan säästösyistä, ja jossa jäljelle jäävätkin joutuvat taistelemaan saadakseen riittävästi määrärahoja välineisiin ja henkilökunnan palkkoihin, ollaan valmiita kustantamaan omakielisiä omahoitajia maahanmuuttajalapsille.

Kun joku seuraavan kerran sanoo sinulle, ettei huomaavainen maahanmuuttopolitiikka ole keneltäkään pois, ymmärrä, että tämä ei ole totta. Se on pois juuri sinulta. Rahaa leikataan kaikilta julkisen sektorin hyvinvointimomenteilta, jotta sitä riittäisi maahanmuuttajien pumpulissa kelluttamiseen.

Ottamatta edes kantaa siihen, että tällaisella, sinun rahojasi syövällä, pelleilyllä edistetään entisestään maahanmuuttajien syrjäytymistä ja luodaan pohjaa tuleville, vielä enemmän rahaa nieleville syrjäytymättömyystoimenpiteille. Kun lapsi selviytyy varhaislapsuutensa lisäksi myös päiväkodista joutumatta sopeutumaan suomenkieliseen ympäristöön, seuraava vaihe onkin sitten omakielisten omaopettajien palkkaaminen kouluihin. Ja kuinka ollakaan, Helsingin yliopisto on

juuri kaksinkertaistanut opettajakoulutuksensa ”monikulttuurikiintiön”.⁶ Tämäkään ei sitten varmaan ole pois mistään muusta. Koulutushan ei maksa mitään. Kuten eivät monikulttuuristen opettajien palkatkaan.

Tähän ei-keneltäkään-pois-illuusioon liittyen voidaan vielä mainita yksityiskohtia Turun kaupungin varainkäytöstä. Opettajat, koululaiset ja vanhemmat ovat osoittaneet mieltään opetustoimen 2,5 miljoonan euron säästöistä, joilla on tuhoisat vaikutukset koulujen toiminnalle. Kaupungin historiallisia matkailukohteita pidetään suljettuna ja lasten luistinratoja jätetään jäädyttämättä muutamien tuhansien eurojen säästöjen saavuttamiseksi. Samaan aikaan esimerkiksi kaupungin ulkomaalaistoimiston arvioidut toimintakulut vuodelle 2006 ovat 5 442 404 euroa. Yli kaksi kertaa opetustoimen säästöt. Euroväärityksen vuoksi on syytä muistaa, että tämä on yli 32 miljoonaa vanhaa markkaa. Vuodessa. Summasta 1 261 738 euroa käytetään tulkkipalveluihin.

Ja jotta se nyt ei jäisi epäselväksi, ylläoleviin lukuihin ei sisälly euroakaan niistä kuluista, joita syrjäytyneen maahanmuuttajaväestön asuttaminen ja elättäminen turkulaisille maksaa. (Luistinradat jäädytettäisiin summalla, joka palaa yhden kymmenlapsisen maahanmuuttajaperheen ylläpitämiseen kuukaudessa.) Tai niistä kuluista, joita maahanmuuttajanuorison esim. viime kesänä paljonkin paikallista (ja hyvin vähän valtakunnallista) julkisuutta saanut rikollisuus aiheuttaa. Inhimillisiä kärsimyksiä nyt on turha edes mainita, koska kantaväestön tapauksessa turvallisuus ei ole mikään superoikeus.

Turku on päättänyt ryhtyä Suomen Malmöksi. Maksukykyinen väestö lapsineen muuttaa matalampaa veroastetta ja parempia julkisia palveluja tarjoaviin ympäryskuntiin.⁷ Turkuun jäävät ne, joilla ei ole varaa muuttaa. Sekä tietysti Varissuolla ja Lausteella muhiva Jättiläismäinen Potentiaali.

Jonkun mielestä tällaisista asioista puhuminen on kiihotusta. Niin se itse asiassa onkin. Minua kiihottaa aivan sanomattoman paljon se, että suomalaiset lapset opiskelevat ylitäysissä luokissa, että tukiopetukseen ja kouluterveydenhoitoon ei ole varaa, että suomalaiset jonottavat ikuisuuden heille kuuluvaa päivähoitopaikkaa lähistön päiväkodista, että lasten harrastuspaikkoja ajetaan alas, ja että koulut ihmettelevät, mistä saisivat rahaa värikasettien hankkimiseksi opettajanhuoneen tulostimeen, samalla, kun näiden samojen suomalaisten verorahoja käytetään islaminopettajien, arabiankielisten

⁶ <http://www.hs.fi/kotimaa/artikkeli/1135223076309>.

⁷ <http://www.turunsanomat.fi/kotimaa/?ts=1,3:1002:0:0,4:2:0:1:2006-10-26,104:2:414615,1:0:0:0:0:0:>

omahoitajien ja somalialaisten virastotulkkien palkkaamiseen tai monikulttuuristen kohtauspaikkojen perustamiseen. Se tekee minut ihmisenä, suomalaisena ja isänä käsittämättömän vihaiseksi. Jos joku kiihottuu kirjoituksistani ja kiihkossaan miettii äänestyskäyttämistään uudelleen, myönnän heti ja kovaan ääneen, että tämä oli vakaa tarkoitukseni.

Laitetaanpas taas tähän loppuun linkki reinon samaa aihetta käsittelevään kirjoitukseen: ”VPM hakee kiintiöopettajaksi”.⁸

Jussi Halla-aho
<http://www.halla-aho.com/scripta>

---

⁸ <http://reinoblog.blogspot.com/2006/11/vpm-hakee-kiintiopettajaksi.html>.